

Kigyulladnak a fények

A SZÓVIVŐ HANGJA

„Hanem a múlt mindig jól alakul.,
S ha bíránk szeszélye úgy akarja:
Az egyetlen történet szertehull
Ezerkilencszázötvenhat darabra.

Harangok

Függöny

Határ Győző

KÓDA

A TÉLIKÉK-ből. Brighton-Hove 2004

hej ha addig élek
gatyán gatyakorcom
s leszek-leddegélek
túl minden kudarcon

akkor is ha bánom
istenadta bűnöm
ami volt: csaláлом
holtig keserülöm

nadrágom rogyottas
láb is belevaló
vigyoroghatsz: így el-
szaladt velem a ló

áldott koldús-zsineg:
medve módra fázom
tilinkóznom: kinek-
minek eklogáznom?

fognak a holnapok
szaporább a TEGNAP
szól a NAPTÁR baszod
ilyen ősőreg vagy?

jó az vénnek lenni?
azok mind csak nyögnek
volnál feleennyi
s ne lennél csak nyűgnek

sípolsz herregdegélsz?
ne menj közelébe:
tilinkód belevész
TENGER DÖREJÉBE

hitelbe hozomra
töttél KILENC X-ET
törd el azt a kurva
agyonnyútt SZIRINXET

hány CADENZÁT fújtal?
legyen ez a KÓDA
hálj el öregbojtár
magadra csukódva

HALÓDÓ

A TÉLIKÉK sorozatból

pofája lefittyedt szája oldalt lógott
hátukra vetették
vitték a halódót

kéz a földet sepri lába is kalimpál
okos az úristen:
gizgagt hamar gyomlál

ez? pimaszul bújt hogy erről is lekészen
ELŐBB KELLETT VOLNA
– olvasod az ÉS-ben

elébesomolygón szóltunk sziveslátást
ez? már kitúrt volna
érdemletes száz mást

sokalltuk – garázda! – túrtük lássék-tessék
hagyjuk hadd temesse
az áldott feledség

hazátlan bitangja: nincs is áldás rajta
s mi *talajtalan* volt!
megyen a talajba

menjen is! ideje – nekünk békét hagyjon
 bides katángkóró
 vihar hordta vad gyom –

pofája lefittyedt szája oldalt lógott
 hátukra vetették
 vitték a halódót

Szvoren Edina

DÓR NOVELLA

Aki a nagyszülők különös szavaira alig emlékszik, s ha némelyik olykor mégis eszébe jut – Mamó a szellentést úgy mondta: purci –, csak zavarba jön tőle, mint a sommal kikészített papnők szájából fölbugyogó szavaktól, mert értelmük sosem az, amit jelenenek, az a nő nem is dór. Aki férfi nélkül él, termékeny éveit a szőlőtőkék közt fecsérli el, hajszálait reggelente nem szedegeti össze a párnáról semmi férfikéz, s hagyja, hogy dalmát macskák szokjanak a háza tájához (bajt hozol ránk, Ió!), az nem dór többé. Ahol ezek a háromszögarcú macskák megjelennek, oda férfi nem jár. De mikor a háromszög egyik csúcsát – állukat – a háncsedény pereméhez nyomják, és nyírfalevelszín nyelvükkel kecsketetejet lefetyelnek, egyszerre mindegy lesz, az ember dór, aiol vagy phrüg-e, csak, ahogy Papó mondaná, elbábásodik hirtelen a szem, és egy kéz mintha belülről kezdené cirógatni a bőrt. (Nem mintha Ió vágyott volna valaha is gyerekre.) Az a dór nő, akinek a háza körül annak idején egy délről jött marhapásztor legeltette méla tekintetű állatait (és volt valami mélaság a pásztor szemében is), hogy aztán ő legyen az egyetlen férfi, aki hajnalonta markába gyűjthesse Ió megszelídíthetetlen hajszálait – szúrták a marhapásztor tenyerét, mint a tölgyfaszálka, de szerencsét az istennek sem hoztak – s aki Ió selyemfényű bőrét kívülről cirógathassa, mikor az elbábásodások vannak soron, az ilyenféle nő nem dór. És már az üdő is: idő, az üzenet: izenet, az ümöge: ing.

Kölyökképe, copfja, gyenge marka volt ennek a marhapásztornak. Míg báva állatai a magas fűbe lógatták hatalmas állkapcsukat, ő felhúzott, térdben behajlított lábbal ácsorgott egy fűtlen földhányáson, órák hosszat mozdulatlanul, s csak nézett maga elé, arcán se öröm, se bánat – hogy messziről akár darunak vélhette az ember. (Csere.)

Ahogy meredek dombról tipeg le – akaratunk ellenére – a láb, úgy találta magát Ió hűvös, fehér házában ez a marhapásztor. Egyszer csak ott guggolt a juhbőrön, az ablak alatt. Mézsörszaga volt, a halántékán lilás foltot hagyott a babérlevél, fogsorát megbarnította a sok forró borostyánital, s egész teste különféle bódítószerek – levelek, nedvek és gyökérkivonatok – nyomait viselte. Ió szótlanul nézte végig a napjában néha többször ismétlődő műveleteket, s ha épp az lett volna segítség, hogy az elalélni készülő fiú tarkóját tartsa, akkor mellékuporodott a juhbőrre, a copfja alá nyúlt, és tar-